

Ірина Тетера

Ліда + Студент = Нелюбов

Ліда

— Я йду від тебе!

Вона не відповіла.

— Мовчиш? Ну так... Це по-твоєму: дбати лише про себе!

Вона знову змовчала. Ані слова, ані схлипування. Аж поки двері за ним не зачинилися.

Її звали Лідою — рідкісне в наш час ім'я, але ще замолоду її мама захоплювалася Смоляковим. «Хорошая девочка Лида, а чем же она хороша?..» І запитання це могло б так і залишитися риторичним, якби не чесноти, на правду притаманні Ліді.

По-перше, вона була успішною: ось уже чотири роки поспіль, як вона, не без досягнень, очолювала аналітичний відділ найбільшого банку країни. По-друге, освіченою: завиграшки цитувала не лише Пастернака, а й математичні трактати Аль-Фарабі. Ну, і по-третє, певно, навіть вродливою: принаймні, різнокаліберні чо-

ловіки регулярно пропонували їй познайомитися та інші вульгарності, як-от ще в юності. Але ж парадокс: ніщо з цього чималого переліку так і не завадило Сергію — Лідиному чоловікові, піти від неї трохи понад тиждень тому.

Чому йде — Сергій пояснити не зміг чи не захотів, тому Ліді лишалося хіба що катуватися здогадками. До слова, діяв чоловік обережно. Почав із філософствувань на теми взаємин чоловіків і жінок, мовляв, спільне життя завжди руйнує ідеальний образ партнера. А вже після цього небезпідставно запропонував відпочити одне від одного, тобто пожити окремо. І палити мости Сергій не квапився, тому відтягував розлучення. Запевняв Ліду, що ця невизначеність — не привід сумувати, радше — вона сприяє переоцінці цінностей. Але Ліда все одно тужила. Залишитися самій, коли тобі за сорок, — серйозне моральне потрясіння навіть для заможної жінки.

Колись вони із Сергієм були чудовою парою. Молоді, цілеспрямовані, амбітні. Ліді здавалося, що поруч із коханим вона зможе все — так надихала її тоді його підтримка. А тепер... тепер вона й сама не розуміла, що відчуває до чоловіка. Любов — це почуття переповнювало її років десять тому. Натомість прийшла звичка, повага, почуття обов'язку.

Досить цього чи, навпаки, недостатньо, — хтозна, тому Ліда й не бралася судити. Та і який у тому сенс, коли Сергій забрав із собою не тільки її впевненість у завтрашньому дні, а й веселий сміх, безтурботний сон на його плечі та просте, на перший погляд, уміння радіти життю... Щоправда, замість утрачених благ їй все ж таки дісталася квартира з панорамними вікнами в самому центрі та новенька японська іномарка модного кольору хамелеон — що, в принципі, теж непогано. Так уважали подруги, і Ліда майже перестала з ними спілкуватися.

Вечори вона просиджувала вдома. Ніби ніколи в її житті й не було всіх тих модних закритих тусовок, які передбачали придбан-

ня нової сукні та вечірній макіяж кисті професійного візажиста. В її колі було заведено тримати марку: усміхатися всім бідам на лихо, хвалитися досягненнями й тактовно замовчувати промахи. Розповідати про це, коли насправді всі знають, що відбувається в твоєму житті, здавалося Ліді безглуздом. Але ж і демонструвати справжні свої почуття вона не поспішала.

Знала напевно: поспівчують навряд чи, а ось порадіти — по-радіють. Тому вона збирала волосся в кінський хвіст, загорталася в махровий халат, наливала келих червоного вина й уможулася на підлозі біля панорамного вікна із цигаркою та сумними думками. Розмірковувала, звісно ж, про Сергія. У такі хвилини їй здавалося, що світ зіткано із суцільного лицемірства. Вона ще пам'ятала, як чоловік запевняв, що кохає її й кохатиме вічно; тепер їй здавалося, чесніше було би казати: «Колись я забуду тебе назавжди!» — не так боліло б зараз.

Вечірній ритуал устиг навіть стати звичкою, і Ліда сама не помітила, як запам'ятала обличчя всіх мешканців із будинку навпроти. Принаймні тих, хто хоч зрідка виходив курити на спільний балкон. І не було в цьому нічого дивного, бо сучасна будівельна індустрія так прагне вигоди, що зводить свої апартаменти надзвичайно близько до сусідніх — тільки б урвати кілька соток у центрі. Тепер Ліді подобалося це сусідство — коли у твоєму самотньому житті не відбувається жодних подій, чуже починає здаватися особливо яскравим і привабливим.

Найдужче їй імпонувала парочка з дев'ятого поверху. Ліда обізвала їх «студентами». Дівчина з довгим кучерявим волоссям і худорлявий хлопець неоковирної статури. Ліда завжди вважала, що поруч із такими чоловіками жінкам доводиться особливо ретельно стежити за своїм раціоном — на фоні занадто тонких і довгих кінцівок партнера кожен зайвий кілограм його супутниці сприймається як цілкова відсутність форм. Але варто визнати: довговолоса красуня була молодикові до пари, і разом вони видавалися досить гармонійними.

Саме тому й були до вподоби Ліді. Ну, хіба це секрет, що щасливі закохані — як сіль в оці для тих, у кому вмирає велика любов?

«Студенти» безтурботно сміялися, мовчали, щось пили зі спільного горнятка, звішувалися з перил, розглядаючи подвір'я, а траплялося, що й курили одну на двох цигарку. Вони були такими безтурботними та щасливими, що Ліда з тугою помічала, як глибшає її горе, тільки-но вона потрапляє в радіус їхнього кохання. Спостерігати за «студентами» було боляче, але це навіть підігрівало її інтерес до «них». Такий собі мазохізм...

Кілька разів вона зустрічала ту пару в сквері за будинками, куди забігала випити ранкового лате. Відтоді, як куріння в громадських місцях було заборонене, кав'ярень Ліда уникала, задовольняючись вуличними, що на колесах. Як смакувати ранковою кавою, якщо не приправити її тютюновим димом? І поки вона вистоювала довгу чергу, «студенти» казилися в усіх перед очима, як діти, засипаючи одне одного сухим листям із нагорнутих двірниками куп.

Крадькома підглядаючи за цими дурощами, Ліда намагалася й себе в роки юності згадати. Одначе, як вона вже зрозуміла, нерозсудливість тільки заважає особистісному зростанню й поліпшенню добробуту, тому всі спогади щодо цього, як-от віруси, були видалені з жорсткого диска її пам'яті.

Ліда + Студент

Її «студенти» розбіглися через місяць. Тепер худорлявий хлопець виходив на балкон сам. Звісно, його любовька могла просто поїхати на деякий час, але він мав аж надто сумний і навіть розгублений вигляд, тож це лише підтверджувало Лідин здогад. Вона закурювала з ним в унісон, хоча він, певна річ, про це й не здогадувався. Не знав, що відтепер отримав нове прізвисько — «сусід у недолі».

Ліді кортіло навіть, щоби хлопець міг відчути її ефемерне плече в ті зворушливі хвилини співпереживань, коли той завмирав у задумі, мабуть, пригадуючи, як губи дівчини ковзають по обідку